

Sygn. akt VI Ga 70/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki (spr.)

Sędziowie: SO Renata Bober

SO Michalina Sanecka

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2013 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) S.A. w K.

przeciwko: S. D.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego co do punktu II i III wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie V Wydziału Gospodarczego z dnia 5 grudnia 2012 r., sygn. akt V GC 463/12

I. oddała apelację,

II. zasądza od pozwanego S. D. na rzecz powoda (...) S.A. w K. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 70/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 maja 2013 r.

Powód (...) Spółka Akcyjna w K. domagała się zasądzenia od pozwanego S. D. kwoty 23.085,67 zł z ustawowymi odsetkami od dat i kwot wskazanych szczegółowo w pozwie, oraz kosztów postępowania

Uzasadniając pozew powód podał, że na podstawie składanych przez pozwanego zamówień sprzedawał mu towary handlowe, za które ten płacił

z opóźnieniem. W związku z powyższym powód naliczył odsetki ustawowe w kwocie dochodzonej pozwem.

W dniu 20 stycznia 2012 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, do którego pozew został skierowany, w całości uwzględnił żądanie powoda wydając w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Od tego nakazu pozwany wniósł sprzeciw domagając się oddalenia powództwa

i zasądzenia od powoda kosztów postępowania. Jednocześnie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia odnośnie kwoty 8.170,06 zł. Pozwany podniósł, że powód zrzekł się roszczenia o zapłatę odsetek ,pod warunkiem dokonania przez niego zamówienia towarów oferowanych przez powoda.

W związku z wniesionym sprzeciwem sprawa została przekazana według właściwości miejscowej i rzeczowej do Sądu Rejonowego w Rzeszowie, który zarządzeniem z 18 maja 2012 r. wezwał powoda do uzupełnienia braków pozwu. Ostatecznie powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty

14.915,61 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 października 2011 r. do dnia zapłaty. Odnosząc się do zarzutów pozwanego przyznał, że jeden z członków zarządu deklarował, że możliwe jest odstąpienie od dochodzenia należności odsetkowej, jednakże pod warunkiem, że pozwany będzie kontynuował współpracę handlową z powodem na zaproponowanych warunkach. Ponieważ pozwany z tej propozycji nie skorzystał powód naliczył odsetki dochodzone pozwem.

Sąd Rejonowy w trakcie postępowania ustalił, że strony są przedsiębiorcami, oraz że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pozostawały w stosunkach handlowych, co polegało na tym, iż powód sprzedawał pozwanemu na podstawie jego zamówień towary handlowe. Ponieważ pozwany przekraczał terminy płatności wskazane w fakturach powód wystawił noty odsetkowe z dnia 31 grudnia 2008 r., 13 sierpnia 2009 r.,

30 września 2010 r., 31 grudnia 2010 r., 31 marca 2011 r. i 30 czerwca 2011 r. Ostatecznie bezskuteczne okazało się również skierowane do pozwanego wezwanie do zapłaty. Powód poinformował pozwanego, że jest możliwe umorzenie wierzytelności odsetkowych, jednakże pod warunkiem, że ten zakupi wyroby hutnicze w ilości 500 ton w terminie do 31 maja 2011 r.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy

w Rzeszowie wyrokiem z dnia 5 grudnia 2012 r. umorzył postępowanie co do należności w kwocie 8.170,06 zł (pkt I), zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 14.915,61 zł z ustawowymi odsetkami od 12 października 2011 r., do dnia zapłaty (pkt II) i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 892,45 zł tytułem kosztów postępowania.

Uzasadniając wyrok Sąd stwierdził, iż poza sporem pozostawał fakt, iż powód wystawiał pozwanemu faktury, które nie były regulowane terminowo,

w związku z czym powód naliczył odsetki w wysokości ustawowej. Istotą niniejszego sporu było to, czy powód zrzekł się roszczenia o zapłatę odsetek. Ciężar wykazania powyższego spoczywał w ocenie Sądu w myśl art. 6 kc na pozwanym. Zdaniem Sądu powód za pomocą zgromadzonych w trakcie postępowania dowodów wykazał swoje roszczenie w stosunku do pozwanego zarówno co do zasady, jak i wysokości. Pozwany z kolei ze swojej strony nie kwestionował, iż dokonywał płatności po terminach, podtrzymywał jednak, iż powód zrzekł się roszczenia objętego sporem. Zdaniem Sądu Rejonowego powyższego zarzutu pozwany jednak nie wykazał, co ostatecznie skutkowało zasądzeniem od pozwanego na rzecz powoda kwoty 14.915,61 zł na podstawie art. 481 § 1 kc. O dalszych odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 482 § 1 kc. Jako podstawę prawną orzeczenia zawartego w punkcie I Sąd wskazał art. 355 § 1 kpc, natomiast odnośnie kosztów postępowania (pkt III) art. 100 kpc.

Apelację od powyższego wyroku w zakresie punktu II i III wniósł pozwany, domagając się jego zmiany i oddalenia powództwa, oraz zasądzenia od powoda kosztów postępowania.

Alternatywnie pozwany wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, z jednoczesnym rozstrzygnięciem o kosztach procesu za obie instancje.

Skarżący zarzucił Sądowi I instancji uchybienie przepisom postępowania, a to nie rozpoznanie istoty sprawy (art. 386 § 4 kpc), polegające na nie rozpoznaniu materialno-prawnej podstawy zarzutów pozwanego dotyczących ziszczenia się warunku, od którego uzależnione było umorzenie wierzytelności w zakresie odsetek przez powoda.

Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotową apelację w granicach zaskarżenia uznał, iż nie zasługuje ona na uwzględnienie.

Zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu Rejonowego wyrażonym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku co do tego, że to na pozwanym, zgodnie z regułą wynikającą z art. 6 kc spoczywał ciężar wykazania, iż spełnił warunek, o którym mowa w piśmie z dnia 16 marca 2011 r. polegający na tym, iż miał zakupić od powoda wyroby hutnicze w ilości 500 ton w terminie do dnia 31 maja 2011 r.

Co prawda słuchany w charakterze strony na rozprawie w dniu 21 listopada 2012 r. pozwany zeznał, iż prowadził na ten temat z powodem rozmowy, jednakże zaproponowane przez niego ceny na wyroby hutnicze były o około 10 – 12% wyższe, a ponadto płatności miały być dokonywane gotówką (k. 91/2). Powyższe twierdzenia pozwanego nie zostały jednak poparte żadnym innym dowodem. Pozwany nie wykazał nawet, że składał jakiegokolwiek zamówienia mające na celu zakupienie wyrobów hutniczych w okresie wymaganym przez powoda. Ponadto zauważyć należy, iż obie strony sporu są podmiotami gospodarczymi i nie jest niczym nadzwyczajnym, że w przypadku, gdy jedna ze stron stosunku zobowiązaniowego nie reguluje terminowo należności, druga z nich przy kolejnych kontaktach domaga się płatności w gotówce. Również zeznania pozwanego, z których wynika, że powód zawyżał cenę od 10 – 12% nie znajdują żadnego potwierdzenia w postaci jakiegokolwiek innych dowodów. Wbrew stanowisku skarżącego, z dowodu w postaci pisma z dnia 16 marca 2011 r. skierowanego do pozwanego wcale nie wynika, iż powód złożył oświadczenie o zwolnieniu pozwanego z długu z zastrzeżeniem warunków w postaci nabycia przez pozwanego określonej ilości towarów hutniczych (k. 74). W rzeczywistości bowiem w piśmie tym złożona została jedynie deklaracja i propozycja, że może to nastąpić pod warunkiem określonym w tym piśmie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji działając w ramach wyznaczonych mu treścią art. 233 § 1 kodeksu postępowania cywilnego w sposób prawidłowy i zgodny z prawem ocenił przedłożone przez strony dowody i podnoszone przez nie zarzuty wydał ostatecznie prawidłowy wyrok. Dalsze dywagacje zawarte w uzasadnieniu apelacji stanowią jedynie subiektywne stanowisko strony pozwanej, które jednak nie zasługuje na aprobatę, biorąc pod uwagę zaoferowane Sądowi Rejonowemu dowody.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy apelację pozwanego oddalił na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc oraz art. 108 § 1 kpc.